

Iznajdljiva žena.

Med svetovno vojno so Nemci zasedli mesto Lille (Lil) v severni Franciji ter se štiri dolga leta mudili v njem. Seveda nikomur ni prijetno, če ga vlada narod, ki se z njegovim narodom vojskuje. Pa mogoče nobenega Lilčana nemška zasedba ni tako skrbela kakor gdč. Tončko Tierce. Zakaj?

Ko so Nemci korakali v Lille, so se v njeno hišo zatekli štirje Angleži, vojaki. Ako bi jih Nemci zasledili, bi jih ustrelili. Ušli so bili namreč nemškim stražam. Ako bi jih Tončka odklonila, bi bilo po njih. Zato se je rajši odločila, da jih bo skrivala in zanje skrbela. Seveda je vedela, da s tem dejanjem tvega lastno življenje.

Eden izmed Angležev pa je imel večkrat hude napade, ker je bil zastrupljen s plinom. Tako ga je tudi nekega večera prišlo, da so ga morali prenesti v pritličje in položiti na zemljo. Tedaj pa nekdo potrka na vežna vrata. Tončka brž skrivaj pogleda skozi okno in uzre nemške vojake! Zdaj je vsega konec! bi marsikdo mislil. Tončka pa ni izgubila glave in zato tudi življenja ne. Hitro steče v nadstropje, vrže raz sebe zgornjo obleko, razpusti lase in se taka prikaže pri oknu, kakor da je pravkar vstala. Kdo je? A, gospodje bi morda radi pregledali hišo? Da, takoj, seveda. Vendar naj bodo tako ljubezni in malo potrpijo, da se vsaj za silo obleče.

Nemci res počakajo, Tončka pa steče zopet v pritličje, pomaga nezvestnega Angleža odnesti skozi podstrešje na streho, kamor se umaknejo vsi Angleži. Nato pa Nemcem odpre vrata, ki vso osumljeno hišo prebrskajo, a odidejo praznih rok.

Rdeče jabolko.

Ponatis iz knjige Gabriel Scott: Mala trojka, ki je v prevodu Ivana Vouka in opremljena z ilustracijami Milka Bambiča izšla v založbi Jugoslovanske knjižarne v Ljubljani (Mladinska knjižnica).

Po svojem porazu je Panter začasno opustil misel na maščevanje nad Svenom. Uvidel je, da še dolgo ne bo tako močan, da bi se mogel meriti z njim. Toda sam pri sebi je prisegel, da ga ne pozabi. Že pride dan, ko povleče na dan svoj kij, in Sven se bo tedaj uveril, da ne gre za šalo. Na kij mora nasaditi še ostru šilo, da bo videti kakor kakšen kaktus.

»No, Orlova glava in Rdeči pas, ali sta uverjena, da bo to pomagalo?«

Žolti Panter ju je grozeče pogledal in obračal oči. Orlova glava in Rdeči pas sta prav dobro vedela, da morata odgovoriti z »da«, sicer se Panter ujezi, tedaj ju čakajo razne sitnosti: ne dobita več lokov, ne puščic, tudi ladij in drevesne skorje ne dobite več od Panterja. Zato bi bilo najbolje, če sta njegovega mnenja. Prikimala sta torej in se nedolžno smehljala, kar je izvrstno znal zlasti Orlova glava, in tako sta odgovorila »da«.

Panter je sedel v drvarnici in jima prirezoval puščice.

»Ali mislita, da bom čez leto dni dovolj močan?«

Orlova glava in Rdeči pas sta ga pogledala nekoliko v zadregi.

»Ne smeta pozabiti, da se je stvar zadnjič tako slabo končala po krivdi Rdečega pasu. Rdeči pas me je izdal, Sven je postal pozoren, sicer ni izključeno, da bi ga bil premagal. Izvrstno sem meril, naravnost v sredo čela, in vidva vesta, da Panter vselej pogodi.«